

דברי חכמה

ישראל במלחמה

קחי לך

קחי לך כֶּמֶה קֶרֶנִי שָׁמֶשׁ
קחי לך כֶּמֶה נְשִׁימוֹת
קחי נְגִיעוֹת שֶׁל שָׁמַיִם
קחי לך צִיּוּצִים
קחי צִמְרוֹת עֵצִים
רק קחי מֶהֱרַר
לפני שֶׁהַיּוֹם יִתְעוֹרֵר
לפני שֶׁיִסְתַּעַר
לפני שֶׁיִתְבַּע אֶת שְׁלוֹ
לפני שֶׁתַּעֲנִי לוֹ

לפני שְׁאוֹר יִסְנוֹר עֵינַיִם
לפני שֶׁרַעַשׁ יִחְרִישׁ אָזְנִים
לפני שֶׁאֲנָשִׁים עַל מְדָרְכוֹת
לפני שֶׁמְכוֹנִיּוֹת עַל כְּבִישִׁים
לפני שֶׁיִטּוּ הַחוֹשִׁים
לפני שֶׁיִהְיֶה מְאַחֵר
קחי מְלוֹא הַשָּׁקֵט
לפני שֶׁיּוֹפֵר

יעל קלו מור
על כנפי הכתיבה
מתוך הספר "את בידיך טובות"

גיליון מס. 2815 * כח' אדר א' תשפ"ד * 8 מרץ 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

יום האישה הבינלאומי (יום הנשים הבינלאומי), שנקרא במקור "יום הפועלות הבין-לאומי", מצוין ב-8 במרץ בכל שנה. יום האישה מצוין בתאריך זה משנת 1965 במדינות קומוניסטיות וסוציאליסטיות, ומשנת 1978 בעידוד האו"ם במדינות נוספות. מוקד החגיגות נע בין ציון כללי של כבוד ואהבה כלפי נשים לבין ציון הישגים הכלכליים, הפוליטיים והחברתיים שלהן.

האירוע, שהחל כאירוע פוליטי סוציאליסטי, השתלב בתרבות של מדינות רבות, בעיקר במזרח אירופה, משום שנקבע על ידי ברית המועצות כחג קומוניסטי. באזורים רבים האירוע איבד את גונו הפוליטי, והפך לאירוע שבו גברים מביעים את אהבתם לנשים באופן הדומה במקצת לשילוב בין יום האם לבין יום ולנטיין. באזורים אחרים, לעומת זאת, הגוון הפוליטי שנקבע על ידי האו"ם הוא הנותן את הטון, ומאבקי נשים ברחבי העולם נסקרים ונבחנים במטרה להעלות מודעות פוליטית וחברתית לזכויותיהן. לעיתים מציינים את היום על ידי ענידת סרט מודעות סגול.

השנה, יום האישה נחגג עם רגשות מעורבים.

ליבינו עם החטופות ועם משפחותיהן

מחכים לשובכן ולשובם של כל החטופים והחיילים בשלום ובבריאות

על אסון הר מירון ולקחת אחריות

1. ועדת החקירה לאסון הר מירון מצטטת את דברי ס. יזהר על לקחת אחריות שנכתבו לאחר מלחמת יום כיפורים. והשאלה הגדולה שדרשה ונותרה ללא מענה. מי אחראי. ומה הופך אותו לכזה.

2. ס. יזהר על האחריות:

"מושג זה הוא אחד מאותם מושגים שבלעדיהם החיים ריקים ושאתם החיים קשים. ואדם נקרא לבחור לו בין השניים אם בריק או בכאב. ליטול אחריות זה ליטול כאב ואילו לוותר ולחיות ללא אחריות זה לחיות בריק.

... אבל במקום אחד בתנ"ך, בספר בראשית, מוגדרת בו האחריות היטב ולכל

דקדוקיה: בסיפור יוסף. לאחר שהתגלגל יוסף למצרים ועלה לגדולה, שולח יעקב את בניו למצרים לשבור שבר, אבל יוסף תובע מהם להביא בפעם הבאה את האח הצעיר, את בנימין. דבר שיעקב לא יסכים לו לעולם. שני בנים היו לו מאשתו האהובה מרחל. יוסף, ש"טרוף טורף", ובנימין, בן הזקונים שאותו לא ייתן. אבל האיש המצרי אמר שבלי בנימין לא יקבלו כלום ועליהם לבחור בין בנימין ובין רעב. לבסוף קם יהודה ואומר

לו כך: "אנוכי אערבנו, מידי תבקשנו, אם לא הביאותיו אליך והצגתיו לפניך, וחטאתי לפניך כל הימים."

ביטוי זה, "אנוכי אערבנו" עומד על השאלה מי האחראי ומה עושה אדם כדי שיהיה לאחראי: ובכן, האחראי הוא הערב לדבר; לא בעקיפין ולא באיזה אופן משני, אלא ממש "אנוכי אערבנו". למושג "אחריות" אין שום מובן אם אינו מהודק היטב למילה "אני". אין אחריות בלי "אני". אחריות מתחילה ב"אני". וכשהיא מתחילה כך, שוב איננה סתמית. מרגע שאמרת אחריות, גם העולם איננו אדיש עוד.

האחריות איננה אפוא נתון טבעי, אלא היא הכרעתו של אדם, היא נובעת מנכונותו לשאת באחריות. כשנמצא אדם לשאת באחריות, יש אחריות... (על האחריות/ ס. יזהר מתוך "קריאה לחינוך" 1984)

3. ס. יזהר מוסיף שלאחר מכן בא "מידי תבקשנו". שפירושו שאני אחראי לא רק עד ההצלחה אלא גם עד לכישלון. אם לקחתי אחריות ונכשלתי מידי תבקשנו ולא מידו של אף אחד אחר. ושלישית בא "וחטאתי לפניך כל הימים". כלומר לקחתי אחריות, אני מוכן לשאת בהשלכות שתהיינה לתקלה לכישלון שאירעו בתחום אחריותי. זוהי הכרה בעובדה שאם חטאתי אהיה מוכן לשאת בכל סנקציה אפשרית שתבוא. כי מי שלוקח אחריות כמו יהודה לקח אחריות. ומי שלא לא.

בישול ילדים

1. וַיְהִי מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל עֶבֶר עַל הַחֲמָה וְאִשָּׁה צַעֲקָה אֵלָיו לֵאמֹר הוֹשִׁיעָה אֶדְנִי הַמֶּלֶךְ.
וַיֹּאמֶר אֶל יוֹשֻׁעַ יְהוָה מֵאִן אוֹשִׁיעָךְ; הֲמֵן הִגְרָן אוֹ מִן הַיָּקֵב. וַיֹּאמֶר לָהּ הַמֶּלֶךְ מֵהָ
לָךְ; וַתֹּאמֶר: הָאִשָּׁה הַזֹּאת אָמְרָה אֵלַי תְּנִי אֶת בְּנֶךָ וְנֹאכְלָנוּ הַיּוֹם, וְאֶת בְּנֵי נֹאכַל
מִחֶר. וְנִבְשַׁל אֶת בְּנֵי וְנֹאכְלָהּ; וַאֲמַר אֵלֶיהָ בַּיּוֹם הָאֶחָד תְּנִי אֶת בְּנֶךָ וְנֹאכְלָנוּ,
וַתַּחֲבֹּא אֶת בָּנָהּ. (מלכים ב פרק ו)

2. **הערה היסטורית ראשונה:** הסיטואציה הנ"ל מתרחשת בזמן שכן הדד מלך
ארם צר על העיר שומרון, והרעב הופך לבלתי נסבל. בשוק מוכרים דברים בלתי
אכילים במחירים מופקעים. המצב מתדרדר לחרפת רעב של ממש, והרעב כה
גדול עד ששתי נשים מסכמות ביניהן לאכול את ילדיהן. הנביא שאחראי על
המוסר באותה עת הוא אלישע. רחל כתבה את שירה "יום בשורה" – על
ארבעת המצורעים המבשרים לאנשי שומרון שהארמים נעלמו. רחל כתבה את
שירה לאחר הפיצוץ במלון המלך דוד.

3. **הערה היסטורית שנייה** בנוגע לבישול ילדים:
פעם בקיבוץ, כאשר היה עדיין שיתופי, הייתה במטבח הקולקטיבי פינה
שנקראה "בישול ילדים", שהיו מכינים בה מזון לילדים בכל הגילים. והמטפלות
היו מגיעות עם נושאי אוכל לקחת אוכל לבתי התינוקות, לפעוטונים, לגנים
ולכיתות. זכורה לטוב הזעקה הנואשת שנשאה עימה האשמה קשה של
הטבחית: "רוחמה, אל תקחי הכל! תשאירי קצת גם לפעוטונים האחרים!". ואולי
בכלל בגלל זה קרתה לנו ההפרטה.

4. אלא שכאן במלכים ב' פרק ו' יש לנו עניין אחר. בישול ילדים במובן המילולי
ממש. או אולי סיפור משפט שלמה אבל מהופך. נגטיבי. יש רעב גדול בעיר
ושתי נשים ערכו הסכם אכילת ילדיהן ביניהן. "קודם אכלנו את בני" מתרעמת
האישה אל המלך "ועכשיו היא מסתירה את בנה".

5. ראוי לציין שתשובת המלך לצעקת האישה " אל יוֹשֻׁעַךְ יְהוָה מֵאִן אוֹשִׁיעָךְ;
הֲמֵן הִגְרָן אוֹ מִן הַיָּקֵב?... " היא פחות או יותר תשובת שמש העמים הנוכחי,
אשר מושל בנו ברוב חסדו, כאשר הוא אומר "אלה החיים" ו"אתם משעממים
אותי".

6. העדות המצמררת ממלכים ב' אודות הנשים האוכלות את ילדיהן, הזכיר לי
את הפסוק "ארץ אוכלת יושביה" ואת חטא המרגלים. "היזהרו מן ארץ הזאת",
היתרו בנו המרגלים, "הישמרו מפניה, כי ארץ אוכלת את יושביה היא".

7. ואז חשבתי לעצמי בעצב על המפעל שבראנו כאן להקרבת ילדים שנקרא "טוב למות בעד ארצנו". ועל הבטחתו של ראש הממשלה הנצחי בנימין נתניהו שלנצח תאכל החרב עד לניצחון המוחלט. וחשבתי על ילדי ועל נכדי ונכדותי. ונחרדתי. בישול ילדים. אם לא נתעשת ונעיף אותו, סופנו יהיה מר כלענה.

פינת הקריקטורה השבועית: עוף כבר מהנגמ"ש, אתה מפריע להילחם!

• פרס ישראל

עד השבעה באוקטובר, הייתי עסוקה בהכנת הקורס שהתכוונתי ללמד בוותיקי הגליל. הנושא היה "חתנים וכלות": זוכי פרס ישראל בספרות לאורך שבעים שנה. ככל שהתעמקתי בנושא היה לי ברור שדגש מיוחד יש לשים על הפוליטיקה של הפרס, על כך שהפרס מגלם אג'נדה וקו פוליטי. אפילו חשבתי לפתוח את הקורס בהקרנת הסרט "הערת שוליים" שהוא מהווה סאטירה על הפרס.

המקרה הבולט ביותר של התערבות פוליטית במתן פרס ישראל לספרות, הייתה בשנת 2015. מפלגת "יש עתיד" פרשה מהמשלה, שר החינוך שי פירון היה אחד מהפורשים, ובנימין נתניהו לקח לעצמו את תפקיד שר החינוך, אשר נתן לו גם שליטה על וועדות הפרס. הוא פיזר את הוועדה לפרס ישראל בספרות, כי היו עדויות לכך שהיא עומדת להכריז על דוד גרוסמן כחתן הפרס. הוועדה החדשה שהורכבה, החליטה להעניק את הפרס למשורר ארז ביטון. ללא ספק, ארז ביטון ראוי מאד לפרס הזה. הוא ראוי מהרבה בחינות, ובמתן הפרס לארז ביטון היה גם תיקון מסוים לפוליטיקה של הפרס, אשר בין מקביליו היו מעט נשים ומזרחיים. יחד עם זאת ההתערבות הזאת של נתניהו, הייתה ברגל גסה, והייתה סימן לבאות.

פרס ישראל הונהג בשנת 1953 כשהמדינה הייתה בת 5 שנים, על ידי מי שהיה שר החינוך של ישראל פרופסור בן ציון דינור, אשר ללא ספק הצטיין בחזון ובשאר רוח. על הקשר בין יום העצמאות ופרסי ישראל אמר הפרופסור דינור:

מתן פרסי ישראל ביום העצמאות בא להדגיש את הקשר הפנימי האורגני בין עצמאות מדינית ובין עצמאות רוחנית. קביעת הטקס ביום העצמאות באה להזכיר לעם חזור והזכר כי עצמאותו של עמנו תלויה בעוצמתו הרוחנית ואין עוצמה רוחנית לעם אם אין העם שוקד על עצמיותו.

באופן אישי אני פתחתי סוג של התמכרות לטכסים של פרס ישראל. כל שנה, כשהיינו נוסעים לחגוג עם המשפחה, הייתי ממהרת לחזור הביתה על מנת להספיק לחזות בטכס במוצאי החג. בשנה שעברה התבטאה המחאה שלי נגד התנהלות הממשלה בהימנעות מצפיה בטכס הדלקת המשואות ובטכס הענקת פרסי ישראל.

לפני שבועיים, שר החינוך החליט לבטל את הפרס, לאחר שהתברר שוועדת הפרס צפויה לבחור במייסד חברת מלאנוקס, אייל ולדמן, כזוכה בפרס ישראל ליזמות. אייל ולדמן ראוי מכל הבחינות לפרס, גם ללא קשר לעובדת היותו אב שכול מאז ה-7 באוקטובר, אבל אייל ולדמן היה בין המפגינים נגד הממשלה ונגד העומד בראשה, בנימין נתניהו, והוא, ביבי, ממש לא היה מרוצה מכך. השליח שלו, שר החינוך יואב קיש החליט לרצות את האדון, וביטל את הפרסים כולם, במקומם יינתן פרס על גבורה ועזרה הדדית במלחמה (אם כך, לדעתי, ארגון "אחים לנשק" הוא ראוי ביותר לקבל את הפרס בקטגוריה זאת, אבל גם זה לא יקרה).

לתחושת, טכס הענקת פרס ישראל יכול היה לתרום רבות להעלאת המורל הלאומי, ואולי אפילו לתחושת ה"ביחד", (אפילו אם אנחנו לא כל כך "ננצח"), אבל גם את הדבר הזה הצליחה הממשלה לחרב.

ברגעים אלה, מתנהלים כל מיני מהלכים לתיקון, אבל הטעם המר של השבוע האחרון, והסרחון השלטוני, כבר נשארים אתנו.

וכך אני מגיעה לסיום הדברים האלה: הקורס הנקרא "חתנים וכלות" מוכן ברשימות שלי, אבל ב-7 באוקטובר פרצה המלחמה. בית ותיקי הגליל, עומד מאז סגור (לשבחה של העמותה יש לאמר שמתקיימות הרבה פעילויות במקום אלה שבבית ותיקי הגליל). והקורס הזה יחכה לימים טובים יותר. גם לפרס ישראל מגיעים ימים טובים יותר וממשלה ראויה יותר.

• יום האישה הבינלאומי

ה-8 במרץ נקבע כיום האישה הבינלאומי. כמה טוב היה אם לא היה צורך ביום מיוחד לנשים, אם הנשים היו מוערכות, כמו הגברים על פי כישוריהן ותרומתן לאנושות. חשבתי כבר, שהשנה התגברה ההכרה שנשים יכולות לא פחות מגברים, ולפעמים גם יותר. יובל נח הררי כתב בספרו הראשון "קיצור תולדות האנושות" שבמלחמות המודרניות יש יתרונות לא רק לכוח פיזי, אלא גם ובעיקר ליכולת מנהיגות, ליכולת חיזוי, ניתוח והובלת תהליכים. זאת כמובן בנוסף לנטייה, שהיא כנראה טבעית יותר לנשים, בתחום הסיעוד והטיפול באנשים ובילדים. השנה, במלחמה, מתבלטות לא מעט נשים גם בשדה הקרב עצמו.

בין שאר הדברים שמעניינים אותי, תתפלאו לקרוא, מצויות הפרסומות בטלויזיה. אמנם, אף אחד לא מינה אותי להיות שופטת בתחרות פרסומות, אבל אני נהנית לתת להן ציונים. פרסומת מקורית, מעלת חיוך ומספקת מידע מקבלת אצלי ניקוד גבוה. בימים אלה מוקרנת הפרסומת של "מי נתן לך רישיון?" בה נשים עם קול של גבר מזלזלות בנהגות. ואז אנו לומדים שנהגות נוהגות טוב יותר מנהגים (פר קילומטר), ולכן חברת הביטוח מפרסמת שהיא נותנת הנחות לנהגות.

נשים משתלבות בכל תחומי התעסוקה וההשכלה, ושילובן ביותר ויותר חיילות בצה"ל, רק מוכיח את עצמו.

בפרשת השבוע שנקרא בשבת הקרובה, פרשת "ויקהל" מדובר על הנשים שהשתתפו במלאכת הקמת המשכן: "וכל אשה חכמת לב, בידיה טוו... וכל הנשים אשר נשא לבן אותנה בחכמה, טוו את העזים".

הנשים בפרשה היו חכמות לב ולבן נשא אותן בחכמה. כתב במפורש בתורה. (ולי יהיה הכבוד והתענוג לקרוא את שתי העליות הראשונות של הפרשה בבית הכנסת "ואהבת" בזכרון יעקב בשבת).

ועדיין, נשים הן קורבנות של אלימות, והשנה האלימות כלפי נשים חצתה גבולות נוראים ב-7 באוקטובר, ואצל השביות המוחזקות בידי החמס. גם בקרב המשפחות בארץ, כמו בשעות חירום בעבר, עולה בתקופה זאת האלימות כלפי נשים.

עוד רחוקה הדרך מביטול הצורך בציון יום מיוחד לנשים.

• הלכו לעולמם

אברהם בייגה שוחט

מאחורני המפאיניקים, במובן הטוב של המילה. מאחורני המנהיגים שבנו את הארץ הזאת. בייגה שוחט היה ממקימי נח"ל עוז, ואחר כך ממקימי העיר ערד, והיה ראש העיר שלה שנים רבות, לפני שנכנס לפוליטיקה הארצית: ח"כ ואחר כך שר האוצר. שוחט היה חתנו של לוי אשכול. רעייתו של בייגה, תמה אשכול שוחט, הלכה לעולמה לפני פחות משנה. אני הכרתי אותה כשהייתה יועצת ל"עמק החולה" בפרוייקט למידה מהמוצלחות שהיינו חלק ממנו. היא הייתה אשה חכמה ונעימה, ואהבתי את השעות שנמצאתי במחיצתה. (האחות הצעירה של תמה, עפרה אשכול נבו שתבדל לחיים ארוכים, למדה שנה מתחתי בבית החינוך על שם ארלוזורוב בירושלים, והיא אמו של הסופר אשכול נבו, אבל זה כבר פחות שייך לענייננו היום.

גינה גלי

גינה ז"ל מוותיקי מעיין ברוך נפטרה לפני שבוע, ונקברה בקיבוצה בלוויה מצומצמת. גינה הייתה מורה ומחנכת ב"עמק החולה", וכן גם בתה נועה ציון תבל"א.

אחר שנים בהוראה, פנתה גינה לשימור זכרונות הגליל העליון. היא ריכזה סיפורים על הגליל, ואחר כך ניהלה את ארכיון המועצה האזורית. בשיחה שקיימתי עם נועה התברר לי שגינה הייתה גם המדריכה של אברהם בייגה שוחט בתנועה המאוחדת.

צביה קריב

כל מי שהיה תלמיד ב"עמק החולה" בעשרות השנים האחרונות, וודאי זוכר את צביה קריב שהייתה הרכזת החברתית של בית הספר. היא ארגנה טיולים שנתיים, פעילויות חברתיות של כל בית הספר, הייתה הכוח המניע מאחורי הטיפול של נבחרת הכדורסל של בית הספר, הקימה בכניסה לבית הבוגר מועדונית ("הצביקה") שבה יכלו התלמידים לאכול את ארוחת הצהריים שלהם, או סתם לבלות זמן פנוי, והייתה מעורבת מאד במסיבות הסיום של תלמידי בית הספר.

יהא זכרם של האנשים היקרים האלה, ברוך.

שבת שלום

מי יתן וישובו כל החטופים והחטופות הביתה

מי יתן וישובו כל המפונים הביתה

מי יתן וישובו כל חיילי המילואים הביתה

מי יתן וישרור שקט.

ולכל חברי המוסלמים אני מאחלת: רמדאן כרים.

תמר וולפין

נעים להכיר

נעים להכיר – מפונים/ מיכל אשחר

לרגל המצב, נכיר את המשפחות שהגיעו אלינו מן היישובים המפונים.
והשבוע – משפחת פרסוב.

מי אנחנו?

בוריס, עובד במפעל הבונים במחלקת CNC, **תמרה**, מנהלת טו"פ (טכנולוגיה ופיתוח) במפעל רימון פלסט בקרית שמונה, **הכלבה במבה והחתולה מנקי**. יש לנו בן בחדרה נשוי עם שני ילדים ובת בכפר סבא נשואה עם ילד. ההורים שלנו גם בקרית שמונה, מפונים עכשיו לבתי אבות בקרית טבעון ובטבריה. הם עצמאיים, אבל בגלל המלחמה פונו לבתי אבות.

מאיפה מגיעים?

גרים בקרית שמונה. עלינו לארץ ב 1992 מבלארוס.

איפה גרים בקיבוץ?

גרים בבית בלונד. נעים כאן, והנוף יפה מאוד, אבל אנחנו מחפשים מקום גדול יותר, עם מטבחון. בסופי שבוע אנחנו נוסעים הביתה לקרית שמונה ביום שישי, שם אנחנו מבשלים לכל השבוע. בימי שבת אנחנו נוסעים להורים שלנו בטבריה ובטבעון.

הסיבוב שעשינו

בערך שבועיים אחרי שהתחילה המלחמה, הודיעו על פינוי התושבים מקרית שמונה. בהתחלה נסענו לארבעה ימים לבן שלנו בחדרה, ואז מהמפעל כאן ביקשו שאחזור לעבוד ואמרו שיש אפשרות לגור כאן. בהתחלה היו כאן עוד ארבע משפחות של עובדים, ועכשיו רק אנחנו נשארו. זו לא פעם ראשונה - כבר כמה פעמים שהיו קטיושות בקרית שמונה הגענו לכאן לכמה שבועות, דרך המפעל. אנחנו מאוד אוהבים לטייל בקיבוץ, הולכים הרבה עם הכלבה. כשאנחנו מבקרים בקרית שמונה בסופי שבוע, מאוד שקט, עצוב, קשה. הכלבה שלנו מאוד מפחדת שם. כאן היא רגועה.

מפעל רימון פלסט

המפעל מייצר חלקי פלסטיק למטרות שונות. יש לחברה מפעלים בקרית שמונה ובמודיעין. שניהם עובדים עכשיו, גם המפעל בקרית שמונה, עם צוות חלקי אבל מייצר כל מה שצריך. אני (תמרה) עובדת מהבית, כלומר מכאן.

מה ההמשך

כרגע אנחנו מחפשים בית גדול יותר, שני חדרים ומטבח או מטבחון, שנוכל גם לארח את הילדים שלנו, וגם לבשל. מקווים שנמצא כאן, ואם מישהו יודע על משהו, נשמח לשמוע.

תודה רבה, תמרה ובוריס. נעים להכיר ונעים שאתם פה, מקווים שתמצאו בית מתאים, ועוד יותר מקווים שתחזרו הביתה במהרה.

שירי מלחמת חרבות ברזל

התקווה 6 בשיר מרגש: 'אנחנו עם של גיבורי על'

המציאות הישראלית בה אנשים עוזבים את הכל ברגע בשביל להילחם על הבית, ממש כמו גיבורי על, הפכה לשיר הצדעה למערך חיילי המילואים של התקווה 6.

השיר מספר את הסיפור של העם שלנו שמגויס מידית ברגע שנקרא אל הדגל. חיי היום יום מוקפאים בשנייה לטובת ההגנה על הבית כשכל אחד עובר לתפקיד לו הוכשר והתאמן בצבא, מציאות ייחודית וחריגה שמאפיינת כל כך את ישראליות. עם של גיבורי על.

"השיר מוקדש לחיילי המילואים המדהימים, שמקריבים כל כך הרבה מעצמם ומחיייהם האישיים עבור המדינה. מלחמת 'חרבות ברזל' הוכיחה לכולנו שמערך המילואים תמיד בכוונות ותמיד מוכן לפעולה. אנשים שעוזבים את החיים ברגע, בשביל להיכנס לדמותם הצבאית ולהילחם על הבית. ממש כמו גיבורי על".

גיבורי על

מילים: עמרי גליקמן ואסף פרי

לחן: עמרי גליקמן ועמית שגיא

אז המורה לתנך בגבעתי
המורה ללשון מודיעין
השכן מלמעלה קבלן עבודות אבל חודש כבר במילואים
עורכת הדין היא קמב"צית
עושה משמרות באוגדה
אחיה איש הייטק בכיר, עכשיו הוא צלף על גגות ברצועה
מנהלת הסניף הקשוחה של הבנק היא סמג"ד ביהודה ושומרון
דורון הוא בעל חנות צעצועים עכשיו הוא מ"פ בשריון
ועמדי שלנו כפרה שלרוב מזמר בקיסריה
לוחם הנדסה מתאושש בגבורה אחרי שנפצע בלב עזה

נכון כולם נראים פה רגילים אבל
אנחנו עם של גיבורי על
בכל אחד תמיד מסתתר חייל
מוכן להציל את העולם

הנהג אוטובוס של דן
 זה שתמיד עומד בזמן
 הוא עכשיו מפקד סוללת תותחנים בדרום ליד ניר עם
 ויש סטודנט בטכניון
 באמצע תואר ראשון
 הוא סרן במיל בעוצבת הגליל כבר חודש בגבול הצפון
 יש פה דוגמנית פראמדיקית
 יש פה חשמלאי שהוא מאגיסט
 יש את יוני נגן סקסופון מחונן שהוא קודם כל מטכליסט
 יש לכולם ארון נסתר
 או ארגז גדול מאובזר
 יש בו סט של מדים וגלימת מילואים מוכנות תמיד לאתגר
 נכון כולם נראים פה רגילים אבל
 אנחנו עם של גיבורי על
 בכל אחד תמיד מסתתר חייל
 מוכן להציל את העולם

וזה לא משנה אם באמצע החיים או באמצע משחק כדורגל
 כולם יעזבו את הכל בשנייה אם יקרא להם הדגל
 פה זה לא יקום מקביל לא מציאות של מארוול
 זה הסיפור שלנו - עם ישראל

אף אחד לא ישבור אותנו !!! עם. ישראל. חי.

תפילת האישה

אלוהים, אני מתחננת!
 תן לי חכמה,
 כדי להבין גבר.
 תן לי אהבה,
 כדי לסלוח לו.
 תן לי הרבה סבלנות,
 למצבי הרוח שלו.
 מפני שאם אבקש כוח,
 אני פשוט אהרוג אותו...

8.3 ליאת דוד אפשטיין

9.3 מיכל גלוק

רון חייט

אלה במנולקר

10.3 פרנקי גליק

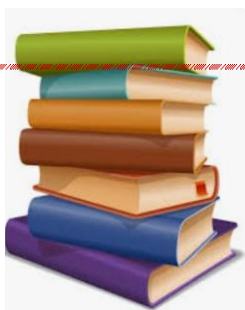
טל אשחר

12.3 חנה שמוקלר

13.3 עדיאל גרינפלד

14.3 נדב קורנבליט

סיפור לשבת

הסיפור על האישה שלא ויתרה (סיפור ליום האישה)

זהו סיפור על אישה שלא הייתה לה פרוטה.
מובטלת וגרושה + ילדה,
שהתקיימה מקצבת רווחה.
איש לא ידע מה יעלה בגורלה.
ולא פעם אף היא מאוד חששה,
אבל היא לרגע לא התייאשה.
כי היה דבר שאותו רק היא ידעה..

בתוך תוכה ציפתה הפתעה,
בעיניה הייתה אמונה,
ובלבה הייתה ידיעה.

אז היא ישבה וכתבה אגדה נהדרת,
על קוסמים ומכשפים ועל ארץ אחרת.
אבל אז - בהוצאה לאור,
אמרו לה - שעדיף שלא תחזור.
והיא, עם האור שהיה לה בעיניים,
הלכה ישר משם להוצאה מספר שתיים.

בהוצאה מספר שתיים,
אמרו לה פעמיים,
שאוּלי עדיף שתחפש עבודה
כמזכירה או פקידה,
ושממש במקרה יש להם עכשיו משרה פנויה,
במיוחד בשבילה!

אבל היא, כבר הבנתם - לא מוותרת.
והולכת משם היישר להוצאה אחרת.
ואחרי ששמעה את ה"לא" בפעם השניים-עשר!
היא סוף סוף מצאה את המו"ל המאושר-
והוא תקף ידע שיש לו ביד לא פחות מאוצר!

* * *

להוצאה השניים-עשר קוראים "בלומסברי".
למו"ל המאושר קוראים בארי קנינגהם.
לאישה שלא ויתרה קוראים ג'יי קיי רולינג.
לאגדה שהיא כתבה קוראים "הארי פוטר".

כל הזכויות שמורות לאורלי שמש

אף פעם לא ידעתי כמה
אהבה
הלב יכול להכיל

עד שקראו לי
סבתא

שבת שלום

